

Hồi 18**PHI KIỂM BANG CŨNG LẮM NỘI TÌNH
DO BẤT CẦN CAM ĐÀNH KHUẤT TẤT**

Với trang phục gọn gàng và bó sát người, kẻ bí ẩn đang bị truy đuổi bỗng tự dừng dừng phất lại và hậm hực lên tiếng:

- Ngõ là ai? Nhưng liệu có thể giải thích chẳng vì sao chư bằng hữu Kim Dao Hội đột ngột đuổi bám như thể bốn nhân đã đắc tội gì đó với quý hội?

Lập tức cùng xuất hiện và vây quanh kẻ bí ẩn là nhiều cao thủ vẫn chưa rõ có thật là người của Kim Dao Hội hay không? Tuy nhiên nhờ nhìn rõ dung diện của kẻ bí ẩn một trong các cao thủ vây quanh bật kêu:

- Không phải gã?

Những cao thủ còn lại đều tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng vẫn có một cao thủ khác hô hoán:

- Đề phòng đấy chính là gã nhưng đã dị dung.

Kẻ bí ẩn cười lạt:

- Chư bằng hữu là ai? Nhưng cho dù có nhầm lẫn thì đây cũng là thái độ khó thể dung thứ, nhất là trong chư vị hãy còn một vài nhân vật dường như vì xem thường bốn nhân nên vẫn ẩn thân chẳng chịu lộ diện. Nói đi chư bằng hữu định ý số đông chẳng? Nhưng đông mà vô dụng thì liệu ích gì, nếu chẳng tin vào những lời này và nếu vẫn còn đó những nhân vật hầu như tiếp tục xem thường bốn nhân thì chư vị chần chờ gì nữa, cứ động thủ thử xem nào?

Bất chấp những câu nói mỉa mai của kẻ bí ẩn, xung quanh cũng chẳng có bất luận ai xuất hiện. Dù vậy với số cao thủ vì không chịu nổi lời miệt thị lập tức lao vọt đến và xuất thủ đánh vào kẻ bí ẩn:

- Bất luận người có phải là gã họ Trương không, ta vẫn phải cho người biết bốn hội lợi hại như thế nào, mau đi.

Một ngọn kinh quật mạnh vào kẻ bí ẩn...

Ào...

Kẻ bí ẩn cười khinh khỉnh:

- Là hội Kim Dao sao không dùng sở trường lại chọn sở đoản không phải đao? Phải chăng vì quá xem thường bốn nhân? Vậy thì đừng trách một khi bản thân đã tự chuốc họa. Khai.

Kẻ bí ẩn ung dung vẩy xạ tả thủ, dù vậy vẫn tạo một lực đạo đầy uy mǎng, xô ào ào vào ngọn kình của đối phương.

Vù...

Ầm.

Cao thủ nọ lập tức bị chấn dội.

- Hự.

Những cao thủ ở ngoài đều tái mặt và sau khi đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều đồng thanh quát tháo để rồi cùng nhất loạt bạt đao nhả vào kẻ bí ẩn:

- Các hạ là ai? Sao tùy tiện đả thương người của bốn hội?

- Hắn đã muốn chết thì cần gì phí lời, giết?

- Đắc tội với bốn hội Kim Dao là phải chết.

- Bắ m vắ m hắn ra thành trăm mảnh.

Ào...

Vù... vù...

Tức thì vây quanh kẻ bí ẩn đâu đâu cũng đều hiển hiện đao quang tạo ngay một cục diện thập phần hung hiểm và cứ nghĩ chỉ cần một sát na là đủ làm cho kẻ bí ẩn phải bị đao thương dẫn đến cái chết chẳng mong gì toàn thây. Ngờ đâu kẻ bí ẩn vẫn điềm nhiên xuất thủ, với bộ tấn vút rùn xuống thật thấp, đồng thời chuyển hẳn vào mỗi một chân trụ, dù vậy vẫn kiên vững tợ Thái Sơn và giúp kẻ bí ẩn chỉ chớp mắt là đã tự xoay thân quanh một chân trụ tạo nên một vòng tròn duy nhất. Không những vậy kẻ bí ẩn vừa xoay tròn vừa thần tốc quét hết loạt kình này lại đến loạt kình khác tất cả đều nhanh, mạnh và thật chuẩn xác.

- Chư vị chưa là đối thủ của bốn nhân, hãy tự lượng sức và mau rút đi. Đờ đờ.

Loạt kình xuất hiện đều và nhanh như thoi đưa.

Ào...

Ào...

Với mỗi loạt kình đều có một đối tượng chuẩn xác là từng vầng đao quang nhận đúng một kình.

Ầm.

Ầm.

Và chỉ sát na sau đó, không chỉ những đợt đao quang tắt ngấm vì mỗi thanh đao bị chấn rơi mà từng cao thủ Kim Dao Hội còn bị dư kinh chấn động đành chịu bức thoái lùi về phía sau khá xa.

- Hự.

Coong.

- A...

Coong.

Cùng lúc này giữa đường trường chợt xuất hiện một phụ nhân, là nữ nhân nhưng có thủ đao. Phụ nhân lạnh giọng phát thoại:

- Hảo công phu, nhưng với mục lực chưa bao giờ nhìn lầm của bốn Hội Chủ thì tức hạ tuy vận dụng sở học của Thiếu Lâm phái vậy mà lạ thay bốn Hội Chủ chưa bao giờ nhìn thấy tức hạ. Nói mau, tức hạ là ai? Hà danh hà tánh và có nguyên lai xuất xứ từ phương trời nào?

Sự xuất hiện của phụ nhân nọ làm các cao thủ Kim Dao Hội len lén bước lùi thêm:

- Hội Chủ...

- Thân thủ đối phương quả lợi hại, nào phải...

- Mong Hội Chủ dung tha và thay bọn thuộc hạ rửa sạch mối hận này.

Kẻ bí ẩn bật phá lên cười:

- Công Tôn Hội Chủ quả có uy thế bất phàm, khiến bao thuộc hạ dù trót mang thân phận nam nhi vẫn phải lấm lét cúi phục vì khiếp sợ. Chỉ tiếc với uy thế đó chưa đủ dọa bốn nhân, dù một mảy may cũng không ha ha...

Mụ phụ nhân Hội Chủ Kim Dao Hội lập tức nhếch môi cười lạt:

- Tức hạ chớ vội đắc ý, vì vẫn bao nhiêu thuộc hạ đây bốn Hội Chủ vẫn có cách giúp họ tự khôi phục bao uy thế vừa bị tức hạ xúc phạm.

Đoạn mụ tự lấy ra một lọ nhỏ và khinh khỉnh ném đến tận tay một trong các cao thủ vừa bị kẻ bí ẩn gây thảm bại chỉ sau duy nhất một loạt chiêu:

- Hãy nhận lấy và nhớ, nếu lần này vẫn để ta mất mặt thì đừng bao giờ gọi ta là Hội Chủ.

Kẻ bí ẩn khinh:

- Hội Chủ ban thần đan trị thương cho bọn họ ư? Tuy nhiên bốn nhân đầu đã gây thương tích dù chỉ một trong số họ cũng không.

Nhưng với lọ nhỏ vừa nhận được những cao thủ nọ vội hí hửng chuyền tay nhau, sau khi nhận và tự phục mỗi người một hoàn đan dược, cơ hồ ai trong họ cũng hăm hở hẳn lên, đến nỗi đều nhất loạt lên tiếng cảm kích sự độ lượng của Hội Chủ:

- Đa tạ Hội Chủ đã ra ân ban Bảo Đan, bọn thuộc hạ dù chết cũng nguyện mãi tận trung báo đền đại ân của Hội Chủ.

Kẻ bí ẩn vùng chấn động:

- Bảo Đan? Là vật gì?

Mụ Hội Chủ từ từ lùi lại:

- Rồi tức hạ sẽ minh bạch. Nào, bọn người còn chờ gì nữa chưa nhặt lại đao, sau đó hãy cùng nhau xin đối phương chỉ giáo lại vài chiêu tuyệt học?

Cả tám cao thủ cùng xông đến và trong khi chỉ có một cao thủ do vẫn còn đao trong tay nên lập tức bật xông vào kẻ bí ẩn thì bảy cao thủ còn lại đã đồng loạt nhào đến, tự hăm hở nhặt lại đao.

Cao thủ duy nhất vung đao xông đến vì là nhân vật đầu tiên lúc này bị kẻ bí ẩn dùng chiêu bức thoái nên bây giờ có dịp phát tiết quyết phục thù và báo phục mối hận đã bị nhục bại:

- Với mỗi một hoàn Bảo Đan, nội lực công phu của ta sẽ tức khắc tăng lên vài mươi năm công lực. Người nên mau mau thúc thủ và thuận phục Hội Chủ hơn là du vào cảnh tử vô địa táng, cũng là một cái chết chẳng toàn thân. Mau đi.

Vụt, ào...

Đao quang bật loé với lần này mang theo khí thế thật hung hãn khác thường khiến kẻ bí ẩn chừng như đã hiểu cũng nộ khí xung thiên và lập tức bật quát vang:

- Dùng Bảo Đan bổ trợ tuy lợi một nhưng mai hậu ắt bị bất lợi thập bội phần. Công Tôn Hội Chủ quả có cách sai khiến và khuất phục thuộc hạ nhưng đây là cách thật khó chấp nhận. Huống hồ họ vị tất chỉ chớp mắt trở thành đối thủ của bốn nhân. Và đây là minh chứng. Đỡ.

Bùng...

Mụ Hội Chủ tái mặt:

- Quả là tuyệt kỹ Kim Cang Phục Ma của Thiếu Lâm phái, sao bọn người chưa xông cả lên?

Tiếng chạm kinh vừa rồi tuy lại một lần nữa bức thối cao thủ Kim Dao Hội nhưng lạ thay cao thủ ấy ngay lập tức cùng đồng bọn tiếp tục xông đến, như thể một kích này của kẻ bí ẩn chẳng làm cao thủ nọ suy suyển. Và thế là chỉ một sát na tiếp theo, kẻ bí ẩn lại bị các loạt đao quang hiển hiện vây quanh:

- Người phải chết.

Ào... ào...

- Hội Chủ đã có lệnh, người nhất định phải nạp mạng.

Vụt... ào...

Ngờ đâu, vượt lên trên tất cả là một loạt gươm quát tợ hồ long trời lở đất do chính kẻ bí ẩn lần đầu phát ra:

- Kẻ nào không muốn mất mạng thì mau mau tự thối lui, nếu bất tuân thì chớ trách bốn nhân độc ác. Khai chiêu.

Ào... ào...

Lần này mục Hội Chủ không dừng được nữa vội quát lạnh lãnh đồng thời cũng khẩn trương bắt xuất cùng một lúc tám tia đao quang mỏng mảnh, được bay ra từ cả hai tay:

- Không ai được lùi, vì đã có bốn Hội Chủ tiếp tay. Hãy xông cả lên, đánh.

Viu...

Viu...

Nhưng lúc đó từ song thủ của kẻ bí ẩn đã liên tiếp phát xạ hàng loạt tia chỉ kinh, không những đối phó và và đủ tám cao thủ đều bất động vì bị điểm huyết mà các tia chỉ kinh còn phân khai thần tốc lao xạ đến chặn đứng và đối đầu với tám tia đao quang vừa do mục Hội Chủ phát xạ.

Bung bung bung...

Coong coong coong...

Đồng thời với hành động này kẻ bí ẩn còn đột ngột tự lao thoát khỏi vòng vây uy nghi và hung hãn xuất hiện trước mặt mục Hội Chủ:

- Dẫu vô oán vô cừ, Công Tôn Hội Chủ lại quyết đặt bốn nhân vào tử địa, vậy có dám cùng bốn nhân một đối một ẩn chứng võ học?

Mục lùi lại:

- Túc hạ là ai? Vì sao am hiểu võ học Thiếu Lâm với bản lĩnh có vẻ cao minh hơn hẳn Tam Thần Tăng đã một lần cùng bốn Hội Chủ giao chiêu?

Kẻ bí ẩn không màng đáp chỉ hất hàm bảo:

- Bất tất phí lời, bốn nhân chỉ muốn biết Công Tôn Hội Chủ có dám nhận lời giao đấu chăng?

Mụ Công Tôn vẫn lù và dường như đang có chủ ý kéo dài thời gian:

- Nhưng sao túc hạ không dám xưng danh? Có phải chăng vì ngại mọi người phát hiện túc hạ nếu không phải là phản đồ Thiếu Lâm thì cũng là hậu nhân của một nhân vật nào đó tương tự?

Kẻ bí ẩn đã phát hiện thủ đoạn này của mụ, liền cười lạt:

- Công Tôn Hội Chủ chẳng dám nhận lời phải chăng vì biết tự lượng sức hay do thân phận cao hơn nên quyết nhượng bốn nhân xuất thủ trước?

Mụ Công Tôn lập tức bật phát đao nhưng thay vì phát chiêu ngay thì mụ chỉ thủ thức và đợi chờ:

- Túc hạ nói cũng đúng, bốn Hội Chủ quả thật khó thể ra tay nếu chỉ đối phó hạng đầu trộm đuôi cướp đến cả tính danh lai lịch cũng chẳng dám nói ra. Nhưng nếu túc hạ vẫn khẳng khẳng ha ha... có lẽ bốn Hội Chủ đành cho toại nguyện ha ha...

Ngờ đâu đang lúc chờ mụ Công Tôn khởi phát đao chiêu kẻ bí ẩn chợt nghe phía sau bỗng lần lượt vang phát lên nhiều lượt âm thanh kỳ lạ.

Thịch thịch thịch...

Có phần hoang mang kẻ bí ẩn khẽ xoay mặt và vội liếc nhìn về phía sau.

Đúng lúc đó ánh đao quang của mụ Công Tôn lại bất ngờ bật loé:

- Hãy đón đao.

Ào...

Kẻ bí ẩn vội chú tâm trở lại cục diện và bất ngờ bật gầm vang:

- Bảo Đan cũng chứa độc được? Công Tôn Hội Chủ vì lợi trước mắt đã nhẫn tâm xem thường và đành đoạn để ngàn ấy thuộc hạ thảm tử sao? Thật là độc ác, khiến bốn nhân khó thể dung tha. Hãy xem chiêu.

Vù... vù...

Bất chợt mụ Công Tôn bật cười đắc ý:

- Túc hạ dù thân thủ cao minh thì cuối cùng vẫn phải uống tử với thủ đoạn này của bốn Hội Chủ, hãy mau dừng lại nào, ha ha...

Và từ tả thủ của mục Công Tôn bỗng tia ra một luồng chỉ kình thật khó thể ngờ mà có.

Viu...

Cũng vì thế lúc kẻ bí ẩn phát hiện thì một là vẫn đang lo phát chiêu đối phó chiêu đao có trước và hai là phương hướng nhắm đến của tia chỉ kình lại xạ đúng vào phần trung bàn, là phương vị kẻ bí ẩn chẳng cần phòng bị do tin chắc đao chiêu kia dù lợi hại vẫn vô khả chạm đến. Do vậy sự phát xạ của tia chỉ kình làm kẻ bí ẩn hoàn toàn bị bất ngờ không những không thể đối phó mà dù muốn lùi cũng chẳng kịp.

Cuối cùng đúng vào lúc tối hậu buộc phải chọn giữa hai con đường sống - chết, kẻ bí ẩn chợt dốc toàn lực gầm vang:

- Thật không ngờ Công Tôn Hội Chủ cũng tinh thông Đoạn Mạch Chỉ xuất xứ từ Đoạn Mạch Yên Chi. A...

Cũng lúc đó toàn thân kẻ bí ẩn chợt từ rùn thấp xuống sau đó lại nhanh nhẹn bật vọt lên cao như tư thức Nhất Hạc Xung Thiên lao vút theo chiều thẳng đứng.

Vút...

Tuy nhiên mục Công Tôn vẫn tiếp tục đặc ý:

- Túc hạ tuy thoát Đoạn Mạch Chỉ hướng vào đan điền thì dù để trung huyết phúc khẩu hứng chịu vẫn chớ mong thoát khỏi cảnh thất tán võ công, rơi xuống này, rơi này ha ha...

Thế là kẻ bí ẩn dù cố cầm cự vẫn cam chịu để toàn thân rơi xuống bất quá chỉ có thể rơi nhẹ nhàng và chưa đến đổi ngã lảo lảo lúc hai chân chạm đất.

Nhìn diễn biến này, mục Công Tôn hả hê từ từ bước tới:

- Đã đến lúc túc hạ ưng thuận tự cùng xưng danh tính chưa? Ha ha...

Kẻ bí ẩn gượng cười và đành nhìn mục Công Tôn từ từ đến gần bằng từng bước chân tử thần:

- Công Tôn Hội Chủ có quan hệ như thế nào với yêu phụ Đoạn Mạch Yên Chi?

Mục Công Tôn cười lạnh:

- Muốn kéo dài thời gian mong sớm tự khôi phục chân nguyên ư? Nhưng nếu nghĩ như vậy thì túc hạ quá lười, cũng là quá xem thường công phu Đoạn Mạch Chỉ. Nào hãy

nói mau, kỳ thực đã từ nhân vật nào từng liên quan Thiếu Lâm phái giúp túc hạ tinh thông khá nhiều tuyệt kỹ Thiếu Lâm phái? Và nhớ là đừng thử thách lòng nhẫn nại của bốn Hội Chủ, bởi vì...

Ngờ đâu từ động thái như người đã thất thủ, kẻ bí ẩn bất thần bật găm và xuất kích một chiêu công:

- Tiếc thay Đoạn Mạch Chỉ hoàn toàn vô dụng đối với bốn nhân. Và đã đến lúc bốn nhân cho Hội Chủ biết thế nào là lợi hại. Trúng.

Vù...

Mụ Công Tôn giật mình vội nhảy lui đồng thời cũng khấn trương khua đao loạn xạ, tả thủ cũng được mụ Công Tôn vấy xạ liên hồi. Nhờ đó vẫn tạo được một màn che chắn không những bằng đao quang mà còn lơ mờ ẩn hiện một màn vân vụ trắng xóa nữa.

Ào... ào...

Tuy nhiên với một kích quá bất ngờ của kẻ bí ẩn mụ Công Tôn dù không muốn vẫn cam chịu một ít chấn kinh.

Ầm...

Mụ chao đảo, dù thế vẫn không quên hiểm cảnh, cứ tiếp tục vừa khua đao vừa dùng tay tả vấy xạ thêm nhiều đợt bạch vụ mờ mờ nữa.

Được một lúc do tự cảm thấy khác lạ, mụ dừng lại và ngơ ngẩn tìm quanh:

- Uy? Hắn đã bại tẩu chẳng? Vậy là Đoạn Mạch Chỉ của ta không phải hoàn toàn vô dụng? Tức thật ngoài gã họ Trương thêm hắn nữa kể như ta đã hai lần liên tiếp bị trúng nguy kế. Hừ hừ...

Cùng với hai loạt rên hừ hừ, mụ Công Tôn chột ôm ngực nhăn nhó vội bỏ đi mà chẳng đoái hoài gì đến tám thi thể từng là thuộc hạ của mụ.

... Trong khi đó vẫn với bản lĩnh không có gì thay đổi kẻ bí ẩn lại đang thi triển khinh công thường thừa vùn vụt lao đi vô tình biến thành một làn khói mờ ngày càng hòa nhập vào lớp sương chiều màu lam đang dần buông tỏa khắp nơi.

Vút...

Bất chợt kẻ bí ẩn tự dừng lại, và chợt đột ngột thay đổi phương hướng kẻ bí ẩn lại tiếp tục lao đi nhưng lần này lại chủ tâm không gây ra bất kỳ tiếng động nào.

Được một lúc, kẻ bí ẩn vừa dần chậm lại vừa bộc lộ ngày càng nhiều hơn trên gương mặt từng lớp sát khí ngùn ngụt.

Cũng lúc đó từ khoảng cách không xa lăm chột vang lên thanh âm của Nam Cùng Tôn Quỳnh, nàng bảo:

- Bốn Bang Chủ vẫn vô sự đồng thời cũng đã thu thập được một ít thông tin về gã họ Trương, nhưng bây giờ thật may có thêm nhị vị Phi Sứ đột ngột đến cùng tiếp trợ. Vậy bốn Bang Chủ tạm phân phó thế này, phiên nhị vị Phi Sứ phân khai, một bám sát hành tung mục Công Tôn Nguyệt, vì đã rõ mục cũng có ý tiến nhập Mê Tông Động tương tự bốn bang. Một còn lại thì dò la động tĩnh của các bang các phái khác, hầu minh bạch hoặc phái nào hoặc nhân vật nào đã dám cướp mất Tô phu nhân vốn dĩ do bốn bang giám sát. Được chứ?

Đáp lại lời nàng một giọng trầm trầm vụt cất lên:

- Ý muốn nói Bang Chủ quả quả quyết Tô phu nhân không hề do Kim Dao Hội ra tay đắc thủ?

- Có do bọn chúng ra tay hay không bốn Bang Chủ chẳng hề quan tâm vì đã biết hiện ngay lúc này trong bọn chúng đang xảy ra náo loạn, khiến chúng đều chạy nháo nhào tìm quanh. Hay tả Phi Sứ có cách giải thích khác cho rằng bọn chúng không phải cũng khẩn trương truy tìm tung tích Tô phu nhân tương tự bốn bang?

Giọng trầm trầm lại vang lên:

- Bốn Phi Sứ tuyệt không dám nghi ngờ, duy có điều theo thông tin khác do bốn Phi Sứ thu thập thì đích thực gã họ Trương đã tự tìm đến hội diện cùng mục Công Tôn. Không những thế hiện nay Tô phu nhân đang do gã họ Trương nắm giữ, vậy có cần cải chính lại những phân phó vừa rồi của Bang Chủ?

- Vì sao tả Phi Sứ quả quyết gã họ Trương đã có Tô phu nhân?

Một giọng khác chột vang lên, là giọng nữ nhân cho dù có phần khào khào kỳ lạ:

- Nhị muội nên tin hơn là phí thời gian cật vấn ngược lại. Bởi đó, hành động tốt nhất của chúng ta lúc này là nên dốc toàn lực sức tìm mục họ Tô lẫn gã Trương Khánh Long nhất định có quan hệ mẫu tử cốt nhục. Và nếu cần nữa, để tránh sẽ có ai đó vượt qua tiến nhập Mê Tông Động trước chúng ta, thà diệt trừ gã họ Trương để chẳng phải lo đêm dài lăm mòng.

- Thiết nghĩ đây là lúc nghị sự, vậy có cần nhắc lại hữu Phi Sứ về cách xưng hô? Riêng về Mê Tông Động thì trước đã có chủ ý thế nào xin cứ y như đã định và hành động. Trừ phi hữu Phi Sứ có cách giải thích nào khác thuyết phục hơn, cho bốn bang đã đến lúc tuy không cần sở học Mê Tông nhưng vẫn đủ lực đối phó và khiến uy danh của bốn bang vũ trù thiên hạ. Chỉ như thế mới cần thay đổi bao ý định đã có, thế nào?

Giọng trầm trầm lại lên tiếng:

- Bang Chủ quả nhiên luôn hành xử công tư phân minh, thế nên hữu Phi Sứ cần phải nhớ để có cách xưng hô đúng mực. Và nói như vậy phải chăng Bang Chủ đã tán đồng, điều cần bây giờ là truy tìm tung tích gã họ Trương?

Nam Cùng Tôn Quỳnh đành nhân nhượng:

- Nhưng cũng không thể bỏ qua hoặc lơ là dò la mọi động tĩnh từ các bang các phái khác. Vậy phiền nhị vị Phi Sứ tiến hành cho.

Giọng khào khào vẫn dai dẳng hỏi tiếp:

- Phần Bang Chủ thì sao? Vì thiết nghĩ với công phu Hư Nhược Thân Ảo, muốn dò la động tĩnh của các phái chỉ Bang Chủ hành động là tiện nhất.

- Hữu Phi Sứ như đang muốn giám sát từng hành vi của bốn Bang Chủ?

- Thuộc hạ không dám, duy chỉ có điều thuộc hạ không thể không nghi ngờ vì chẳng hiểu sao Bang Chủ lần này cứ ở nguyên vị phát thoại, không liên tục thay phương đổi hướng như bao lần trước? Trừ phi một là Bang Chủ đang lâm phải thể trạng bất ổn khiến khó thể vận dụng công phu Hư Nhược Thân Ảo linh hoạt như ý muốn, hoặc hai là ở trong chỗ Bang Chủ đang ẩn thân còn có điều gì đó vì không tiện bộc lộ nên...

Giọng trầm trầm vụt cất lên:

- Hữu Phi Sứ không được hồ đồ, há lẽ chẳng biết với công phu Hư Nhược Thân Ảo thì trừ phi Bang Chủ hữu ý, nếu không chẳng ai đủ bản lĩnh đoán biết đâu là phương vị thật của Bang Chủ. Nhân đây, phải chăng chúng ta cần khẩn cầu Bang Chủ hạ cố chỉ cho hai chúng ta là tả hữu Phi Sứ một là được diện kiến dung nhan, xem có thay đổi chẳng so với trước kia? Huống hồ qua thanh âm giọng nói hầu như chẳng thay đổi gì, ắt dung nhan của Bang Chủ vẫn mặn mà hương sắc dù niên kỷ ắt cũng đã xấp xỉ tứ tuần. Là nhờ thuật trụ nhân và nội lực ngày càng thâm hậu chăng?

Hữu Phi Sứ tiếp lời:

- Nhị muội ta là đại tỷ cũng từ lâu ao ước được nhìn thấy lại nhị muội. Chứ chỉ nghe thính âm giọng nói không thôi thì còn gì tình tỷ muội giữa hai chúng ta? Có thể đáp ứng được chăng, nhị muội Bang Chủ?

Nam Cùng Tôn Quỳnh bật ngất:

- Nghiêm luật của bốn bang vốn định rõ, mong nhị vị Phi Sứ chớ tùy ý hoặc có những đề xuất vô khả đáp ứng. Nhị vị có thể đi được rồi, không tiễn.

Hữu Phi Sứ chợt bật cười:

- Sao nhị muội cứ luôn nghĩ cách lánh mặt bọn ta? Trừ phi ha ha... theo ta tự suy đoáur, giữa nhị muội và nhân vật thực sự mang bối phận Bang Chủ bốn bang từ lâu nay đã có sự thay đổi. Nếu chẳng phải thế ha ha... với niên kỷ hiện có không hề kém ta, lẽ nào giọng nói của nhị muội vẫn trong trẻo, thoát nghe cứ ngỡ chỉ mới đôi mươi. Nói cách khác ta không tin kẻ này giờ cùng ta đối thoại lại chính là thân muội của ta. Hãy nói mau người là ai? Có biết tội mạo nhận Bang Chủ bốn bang sẽ bị xử thế nào chẳng? Nếu không tự ta sẽ tiến vào trong đó và hậu quả thế nào ắt bản thân người thừa rõ. Ra đây nào ha ha...

Lập tức có tiếng Nam Cùng Tôn Quỳnh tuy cố ý gắt nhưng vẫn chẳng giấu được nỗi lo âu:

- Nhị vị Phi Sứ không được can rờ nhưng nếu muốn, được phiền nhị vị mau lui lại, bốn Bang Chủ tự khắc tiến ra. Lui lại mau.

Đúng lúc này kẻ bí ẩn từ chỗ nấp chẳng rõ vì sao lại gây ra tiếng động.

Soạt.

Hai nhân vật tả hữu Phi Sứ Phi Kiếm Bang vì nghe nên nhất loạt quát:

- Ai?

- Kẻ nào dám lên nghe ngóng nội tình bốn bang?

Kẻ bí ẩn xuất hiện, lại còn ung dung bật sáng ngọn hỏa tập để cầm sẵn trong tay, vừa đưa cao vừa khinh miệt hỏi:

- Là đang đề cập đến bang nào vậy? Bời Cái Bang thì không phải còn Phi Kiếm Bang thì cả hai người bọn người hãy mau lột bỏ lớp khăn che mặt để xem có thật là Phi Kiếm Bang hay chỉ là mạo nhận.

Dưới ánh hỏa quang dù nhỏ của ngọn hỏa tập nếu diện mạo của kẻ bí ẩn hoàn toàn xa lạ đối với hai nhân vật từng nhận là tả hữu Phi Sứ Phi Kiếm Bang thì diện mạo của hai nhân vật này quả thật đã bị các lớp khăn trùm kín mắt che khuất. Tuy nhiên, với hai đôi mắt vẫn hiển lộ hai nhân vật tả hữu Phi Sứ Phi Kiếm Bang đồng loạt quắc mắt nhìn và quát hỏi kẻ bí ẩn xa lạ:

- Bất luận tôn gia là nhân vật đến từ phương trời nào, có biết nếu dám đắc tội hoặc đối đầu với bốn bang sẽ chuốc hậu quả như thế nào chẳng?

Kẻ bí ẩn chợt dập tắt hỏa tập khiến bong đêm đen tuy chưa dày lắm nhưng do vừa được ánh sáng của ngọn hỏa tập tạm xua đi, nay đột ngột đổ ập trở lại làm cảnh quang xung quanh cơ hồ bị ngập chìm vào màn đêm sâu thẳm. Chính lúc đó kẻ bí ẩn lại lên tiếng với thanh âm giọng nói không còn ở phương vị như lúc đầu:

- Trước mặt bốn nhân bình sinh chưa một ai dám thốt lời ngạo mạn, hai người bất quá chỉ là lũ chuột nhắt giấu đầu giấu đuôi, lại dám mạo phạm bốn nhân? Để xem hai người vốn dĩ là loại yêu quái nào tài cán bao nhiêu và từ sào huyết nào chọt đến đây tác oai tác quái? Hừ.

Tả hữu Phi Sứ Phi Kiếm Bang cũng lập tức cùng một lúc dịch chuyển phương vị:

- Mau phân khai nhưng đừng vội vọng động vì xem ra đối phương là hạng chẳng vừa.

- Dù có như vậy cũng chớ vội cụp đuôi chạy dài, lão một bên, ta một bên mau hợp lực cho y nếm mùi lợi hại.

Vù...

Vù...

Ngờ đâu sau khi cả hai chuyển dịch thì ngoài sự tĩnh lặng của toàn bộ cảnh vật xung quanh họ chẳng phát hiện thêm bất kỳ động tĩnh nào khác lạ. Một trong hai nghi hoặc lên tiếng:

- Lão có trông thấy gì chẳng?

- Người kia hỏi ngược lại:

- Nương tử cũng chẳng có phát hiện gì sao? Nấu vậy ta đoán đã có kẻ chủ ý hí lộ, nhưng để làm gì?

- Nguy tai.

- Gì vậy?

- Cũng không nghe Bang Chủ lên tiếng, lẽ nào...

- Đừng chần chừ nữa, nếu có hỏa tập nương tử mau bật lên. Chúng ta cùng tiến vào chỗ Bang Chủ đã ẩn thân xem sao.

Chợt xa xa có âm thanh phiêu phiêu hốt hốt của Nam Cùng Tôn Quỳnh cất lên nhẹ như đường tơ:

- Bốn Bang Chủ đang ở đây, thật may cho nhị vị Phi Sứ vì dù tinh thông công phu Hư Nhược Thân Ảo bốn Bang Chủ vẫn không sao đuổi kịp hoặc bám theo kẻ khả nghi vừa rồi. Và càng đáng tiếc hơn khi chưa thể biết đối phương là nhân vật hà phương hà xứ lại có công phu bản lĩnh quá lợi hại. Nhị vị Phi Sứ liệu có cao kiến gì khác chẳng?

Giọng khào khào của hữu Phi Sứ vang lên:

- Nếu kể cả Bang Chủ cũng không đuổi kịp, chứng tỏ đối phương là nhân vật không thể xem thường. Dù vậy sao y thoát đến lại thoát đi lúc đầu thì cuồng ngôn khẩu xuất nhưng liền sau đó chưa gì đã vội bỏn đảo? Y có mưu mô gì chăng?

Nam Cung Tôn Quỳnh khẽ kêu với âm thanh lần này đã được chuyển qua phương vị khác:

- Nhờ rồi trong chỗ bốn Bang Chủ ẩn thân khi nãy dù chỉ tình cờ phát hiện nhưng cũng trong đó bốn Bang Chủ có tình cờ trông thấy một điều khả nghi. Nhị vị Phi Sứ có nghe bao giờ chưa danh xưng Đoạn Mạch Yên Chi?

Giọng trầm trầm của tả Phi Sứ kêu lên kinh ngạc:

- Sao Bang Chủ tự xưng đề cập tới danh xưng này? Vì đây là ám chỉ Huỳnh Tiểu Phụng Đoạn Mạch Yên Chi hơn hai mươi năm trước đang thịnh danh chợt đột ngột thất tung.

Nam Cung Tôn Quỳnh lại chuyển qua phương vị khác:

- Nhị vị Phi Sứ cứ vào đó khắc rõ vả lại hừ... kẻ khả nghi lúc nãy như đang quay lại. Hẹn gặp lại nhị vị Phi Sứ.

Hai nhân vật tả hữu Phi Sứ cùng kêu lên:

- Nhanh chóng chớ mạo hiểm.

- Đúng vậy, đừng làm kế dẫn dụ của đối phương.

Tuy nhiên kể từ đó thanh âm của Nam Cung Tôn Quỳnh không còn nữa. Trái lại chợt nhẹ nhàng xuất hiện cạnh nàng là kẻ bí ẩn cùng với chuỗi âm thanh nhỏ li ti như tiếng muỗi kêu lọt vào tai nàng:

- Tốt rồi, họ sẽ không bỏ lỡ cơ hội thế nào cũng chui vào đó dò xét hoàn toàn đủ thời gian cho chúng ta ly khai. Vậy đã đến lúc cô nương có thể đưa đường cho tại hạ đến chỗ cô nương tự chọn an trí cho Tô phu nhân chưa?

Nam Cung Tôn Quỳnh đáp lại thật khẽ:

- Nếu không kịp nảy ý nghĩ kẻ khả nghi là do Trương Khánh Long người tự dị dụng mà thành ắt ta chẳng dám tuân theo kế giả quý giả thần không ngờ người có thể nghĩ ra để hí lộng họ. Vậy sao chẳng cho ta biết lúc cùng ta chui ra từ chỗ ẩn thân người còn kịp gỡ thủ đoạn gì để xui ta tự xưng đề cập với họ về Đoạn Mạch Yên Chi?

Với giọng nói đã trở lại bình thường, Trương Khánh Long khẽ rít:

- Cô nương không nghe tại hạ hỏi về sự hạ lạc của Tô phu nhân sao?

Nam Cùng Tôn Quỳnh khẽ cầu nhàu:

- Người tuy có công gỡ khó cho ta nhưng đừng vội vì thế mà tỏ thái độ gay gắt, yên tâm đi, mẫu thân người vẫn vô sự, bất quá ta chỉ vì hiếu kỳ muốn càng sớm minh bạch càng tốt. Nữ nhân nào mà không vậy lẽ ra người nên thấu hiểu và thông cảm mới đúng.

Trương Khánh Long đành đầu dụi:

- Được rồi cũng chẳng cần tỏ ra thần bí làm gì, tại hạ chỉ vội vội vàng vàng vạch bừa lên một chỗ kín đáo vài tự dạng vô thưởng vô phạt tuy có đề cập đến Đoạn Mạch Yên Chi nhưng chỉ sẽ khiến họ càng đoán càng vỡ óc, chẳng biết đầu mà lần. Và sở dĩ đề cập đến nhân vật này vì tại hạ tuần tự phát hiện đã có hai cao thủ thoát ngõ là vô can hệ nhưng cả hai đều tinh thông như nhau cùng một công phu Đoạn Mạch Chỉ. Đây là Phương Trượng Thiếu Lâm phái Liễu Phàm và mới đây là mục Công Tôn Nguyệt Hội Chủ Kim Dao Hội. Do muốn khám phá điều vừa kỳ quái vừa bí ẩn này, tại hạ không còn cách nào khác đành đánh động và tìm cách nhắc nhở mọi người về danh xưng Đoạn Mạch Yên Chi quả thật đã ngoài hai mươi năm hoàn toàn bị quên lãng. Đủ rồi chứ?

Nam Cùng Tôn Quỳnh vui vẻ gật đầu:

- Phải như vậy chứ, bây giờ thì đi được rồi. Và nếu muốn người cứ tha hồ đi trước chẳng cần ta dẫn đường đâu.

Trương Khánh Long ngạc nhiên:

- Có nghĩa là... a, tại hạ hiểu rồi. Cô nương đã tự đưa Tô phu nhân quay lại chỗ ẩn thân đầu tiên nơi tại hạ từng đưa cô nương đến? Thủ đoạn kể cũng khá, nếu vậy tại hạ cũng chẳng cần vội, hai chúng ta cùng đi thì hơn. Nào.

Họ cùng lao đi nhẹ nhàng trong màn đêm đen, và mãi sau đó Nam Cùng Tôn Quỳnh mới lên tiếng:

- Ta đoán biết chủ ý của người rồi, nhưng nếu vậy thì người thật quá đáng. Có phải người nghĩ ta muốn lừa người cho rằng ta không hề đưa Tô phu nhân mẫu thân người đến an trí ở đó? Cũng vì thế người khẳng khẳng đi cùng ta, hầu có bề gì người không lo do đã có ta thế mạng, đúng không?

Trương Khánh Long vẫn di chuyển chỉ âm ừ đáp:

- Đó là do cô nương tự nói. Kỳ thực đối với tại hạ một khi đã tin ai thì không nên và cũng chẳng cần tỏ dạ nghi ngờ. Nhưng tốt nhất a đi đà phạt, tại hạ vẫn mong đừng xảy ra bất kỳ chuyện gì cho Tô phu nhân.

Nam Cùng Tôn Quỳnh luôn tự tin đi theo ngay bên cạnh Trương Khánh Long:

- Chứng tỏ nghĩa phụ người nhất định chính là Liễu Vũ đại sư. Nếu không hà ha... người đầu quen miệng vừa thốt ra câu niệm phật hoàn toàn chẳng hợp với người chút nào.

Trương Khánh Long vẫn âm ừ đáp:

- Đấy cũng là điều quả thật tại hạ từng nghĩ đến, chỉ tiếc là cho đến nay vẫn chưa có bất kỳ bằng chứng nào thật sự thuyết phục. Nhưng nếu Trương nghĩa phụ chính là Liễu Vũ đại sư thì đã sao? Cô nương và nhất là toàn bộ Phi Kiếm Bang có lý do gì để quan tâm đến chuyện đó chẳng?

Nam Cùng Tôn Quỳnh chợt thở dài:

- Thú thật đối với ta chẳng có gì đáng bận tâm ngoài những điều đang ẩn chứa ở Mê Tông Động. Nhưng đối với khá nhiều nhân vật Phi Kiếm Bang như tả hữu Phi Sứ chẳng hạn theo ta đoán, ắt họ có đủ các lý do cần thiết để thực sự quan tâm.

- Cô nương chỉ đoán thôi sao?

Nam Cùng Tôn Quỳnh chép miệng:

- Sau sự biến vừa rồi, nếu chẳng có người chỉ suýt nữa thân phận của ta đã bị bại lộ. Thế nên chờ sau khi người lo cho lệnh đường vẹn toàn, ta nghĩ cũng đã đến lúc ta tỏ bày toàn bộ nội tình bốn bang cùng người. Với hy vọng nếu được thêm người tiếp trợ bao tâm nguyện của ta không những hoàn thành mà sẽ còn thỏa nguyện trong thời gian sớm nhất. Được chứ?

Trương Khánh Long nhẹ đáp:

- Qua cảnh khó xử của cô nương lúc nãy tại hạ cũng có thể đoán biết phần nào nguyên nhân. Và vì đấy cũng là tình cảnh tại hạ đã và đang mắc phải, được tại hạ sẽ giúp đỡ cô nương.

Bất chợt trong bóng đêm Nam Cùng Tôn Quỳnh chợt tìm và khẽ nắm tay Trương Khánh Long:

- Xin có lời đa tạ. Và bây giờ ta nguyện ý cùng người kết giao quyết sinh tử có nhau, và ta sẵn sàng gọi người là ca ca hay Trương Khánh Long ca ca cũng được.

Trương Khánh Long vội rút tay về:

- Đã đến rồi, chuyện kết giao hãy để bàn sau. Cô nương vào trước đi.

Họ chậm dần và dừng lại trước một nơi có vẻ tối hơn, để rồi bất chợt Nam Cùng Tôn Quỳnh tỏ ý nghỉ ngơi:

- Sao lại tỏ thái độ này khác với lúc trước vẫn thiết tha việc kết giao? Trừ phi người... Trương ca ca đã phát hiện điều gì đó thật bất ổn, đúng chẳng?

Trương Khánh Long dù vẫn nhẹ giọng nhưng âm sắc chợt tỏ ra lạnh lùng:

- Cô nương có biết với thân thủ bản lĩnh lúc này thính lực của tại hạ có thể nghe từng tiếng động với phạm vi không dưới mười trượng xung quanh, tiếc thay, kể cả một nhịp hô hấp dù thật khẽ của Tô phu nhân tại hạ cũng không hề phát hiện. Nói mau kỳ thực cô nương đã an trí Tô phu nhân ở đâu? Nhưng nhớ đừng vội tẩu, chỉ vô ích và tự chuốc khổ vào thân mà thôi.

Nhưng Nam Cùng Tôn Quỳnh vẫn chớp động thân hình chỉ có điều nàng không bỏ chạy, trái lại là tự chui tọt vào vào chỗ cần và nên chui vào.

Rồi từ bên trong chỗ đó nàng kêu thảng thốt:

- Không lẽ nào? Trương ca ca người nên tin ta, Trương Khánh Long ca ca xin chớ khá nghi ngờ muội. Vì quả thực chính muội đã tự tay đặt Tô phu nhân nắm đây. Hiện vẫn còn khá nhiều dấu vết có thể minh chứng cho thành tâm thành ý của muội, xin hãy mau vào đây, mau giúp muội dò xét. Nhất định sẽ có manh mối, nhất định phải có hầu giúp chúng ta biết ai đã to gan gây ra chuyện này. Xin Hoàng thiên hậu thổ cùng chúng giám, Nam Cung Tôn Quỳnh tiểu nữ quyết không tự gây ra chuyện này. Trời ơi, muội không biết phải nói như thế nào để Trương Khánh Long ca ca tin đây. Làm thế nào đây?

Trương Khánh Long tiến vào và bình thần bật sáng ngọn hỏa tấp, sau đó tự thấp sáng tất cả các ngọn bạch lập có thể có và có thể tìm thấy. Cuối cùng sau khi đã tự lược mắt nhìn quanh Trương Khánh Long chỉ còn biết thở dài:

- Không một manh mối nào ngoại trừ một vài dấu vết chứng tỏ quả thật đã có lúc Tô phu nhân từng được đặt nằm ở đây. Cô nương hãy nói đi, nếu tại hạ tin lời cô nương thì phải chẳng kể như chẳng còn bất kỳ manh mối hoặc đầu mối nào để tiến hành truy tìm trở lại tung tích người cần tìm? Và giả như tại hạ chẳng tin, than ôi, nhìn bộ dạng vừa sợ vừa sầu thảm của cô nương lúc này, lòng dạ tại hạ dù sắt đá cũng không nỡ đối xử nặng tay với cô nương. Nói đúng hơn chính bản thân tại hạ mới là người cần nên nêu câu hỏi, biết phải làm gì bây giờ? A...

Dưới ánh hỏa quang khá tỏ rạng, Nam Cùng Tôn Quỳnh lập tức tự quay mặt lại diện đối diện với Trương Khánh Long:

- Đích thực muội đã an trí lệnh đường ở đây, và vì không muốn tạo nghi ngờ ở Trương ca ca muội đã quay lại chỗ cũ, vì thế mới bất ngờ bị hai kẻ phản bang là tả hữu Phi Sứ phát hiện. Dù vậy mọi lời phân giải của muội kể như vô ích, một khi chính muội

do bất cẩn gây ra lầm lỗi nghiêm trọng này. Vậy muội xin phó thác toàn bộ sinh mạng này cho Trương ca ca nhưng chớ vội kết liễu. Trái lại, hãy tạm lưu mạng và xem muội như nô tỳ, kể từ nay mọi việc do Trương ca ca phân phó sai khiến, muội nguyện ý tuân thủ và cố hoàn thành. Và giả như một lúc nào đó phát hiện Tô phu nhân không may chẳng còn nữa, mạng của muội xin tùy Trương ca ca định đoạt. Muội dầu chết vẫn không một lời than oán.

Cũng nhìn thẳng vào nàng, Trương Khánh Long hỏi:

- Lời này liệu có thật tâm chẳng? Và nếu vì quá phần uất tại hạ kết liễu ngay lúc này thì sao?

Nàng nhắm mắt lại và chột để lẫn ra từ hai khoé mắt một vài giọt lệ thảm:

- Nếu là vậy muội cũng xin cam chịu, chỉ xin Trương ca hãy hứa thay muội hoàn thành một vài tâm nguyện là điều lẽ ra muội phải tự thực hiện đúng như ý nguyện của gia mẫu ắt muội chẳng còn cơ hội nào gặp lại được nữa. Xin hãy hứa và đừng biến muội thành một bất hiếu tử, một tội nhân thiên cổ với toàn bộ an nguy cũng như sự tồn vong của Phi Kiếm Bang.

Trương Khánh Long cau mặt:

- Lệnh đường đang ở đâu và hiện như thế nào?

Nàng mở mắt, là đôi mắt chứa toàn những ánh nhìn thẳng thốt:

- Trương ca ca toan làm gì gia mẫu?

Không nỡ tâm Trương Khánh Long vội lên tiếng trấn an:

- Đừng quá lo trái lại tại hạ nghĩ sẽ tốt nhất nếu ngay lúc này được cô nương chấp thuận cho đến bài phỏng và vấn an lệnh đường. Và cũng như tại hạ đang lo cho Tô phu nhân thế nào xin hứa sẽ không để cho cô nương phải lo lắng tương tự về sự an nguy của lệnh đường.

Nàng hoài nghi:

- Nhưng sao Trương ca ca lại cần gặp gia mẫu?

Trương Khánh Long thở dài:

- Tại hạ cũng chưa có bất kỳ chủ ý nào cụ thể, và nói đúng hơn, ý tại hạ chỉ muốn biết càng nhiều càng tốt về nội tình Phi Kiếm Bang. Vì tại hạ đã ngờ ngợ mọi chủ định của Phi Kiếm Bang gần đây dẫn đến nhiều bất lợi cho Tô phu nhân dường như cũng có sự liên quan với sự thất tung kỳ bí của Liễu Vũ đại sư Thiếu Lâm phái, cũng có thể chính là nghĩa phụ tại hạ. Rất có thể vậy, thật đấy.

Nam Cùng Tôn Quỳnh nhẹ thở ra và nói có phần miễn cưỡng:

- Nhưng như thế có thể chậm so với hạn kỳ Trương ca ca từng hứa sẽ cùng mộ Công Tôn Nguyệt tiến nhập Mê Tông Động.

Trương Khánh Long cười cười:

- Tại hạ quả có hứa sẽ không bội ngôn thực tín, nghĩa là thực gì cũng được miễn là đừng thực hai chữ bội tín. Đừng thực có nghĩa là chừa ra. Vậy thì dù tại hạ có bội tín mộ Công Tôn Nguyệt cũng thể trách hoặc giả chỉ nên tự trách mộ kém tâm cơ chẳng lường trước tại hạ đã dùng thủ đoạn.

Nàng tròn mắt:

- Vậy Trương ca ca bản chất không hề là hảo quân tử?

Trương Khánh Long nhún vai:

- Với mọi hảo tâm nhân trong số đó có thể kể đến Tôn Quỳnh muội thì Trương Khánh Long ta luôn là quân tử. Còn đối với hạng sinh dùng thủ đoạn ta sẽ là hạng bất minh có phi quân tử cũng chẳng sao. Nhưng để biết muội có thật xứng đáng được ta đối xử tốt hay không hãy chấp nhận đưa ta đến bái phỏng cùng vấn an lệnh đường.

Nàng đáp ứng:

- Một khi đã cùng dùng dịch huyết kết giao, được muội ưng thuận. Và hy vọng vì là hảo ca ca hảo quân tử Trương ca ca đừng làm muội thất vọng. Đi nào.

Nhưng Trương Khánh Long ngăn lại:

- Đừng vội, vì ít nhất cũng hơn hai canh nữa trời mới sáng, tạm đủ thời gian cho hai chúng ta có thể nghỉ ngơi cũng là chuẩn bị những gì cần chuẩn bị. Nào ngồi xuống đi. Và đừng quên kể từ lúc này muội buộc phải nghe theo mọi sắp đặt hoặc sai xử của ta. Đúng chẳng?

- o O o -